

Almen, gezien door de ogen van een "Import".

Na ruim 30 jaar in West en Oost Afrika gewoond te hebben, besloten we te stoppen met het werk. Vele malen hadden we er al over gesproken, waar gaan we wonen? Blijven we in Afrika, waar we de langste tijd van ons leven hadden gewoond. Gaan we naar Amerika, waar onze kinderen wonen of terug naar Nederland? Het werd het laatste, omdat het vooral mij erg aantrok om je "moederstaal" weer te spreken. Mijn man was en is niet zo erg gecharmeerd van het klimaat, maar zei: "alles went". Na deze beslissing genomen te hebben moesten we nog een leuk huis zien te vinden. Liefst in het oosten van het land. Na vele weken zoeken, waarbij we de hoop al hadden opgegeven, belde opeens de makelaar en zei: "nu heb ik het gevonden". Een ruim huis met tuin in Almen. We wisten nauwelijks waar het lag, maar toen we het op de kaart opzochten ontdekten we dat we er in onze Deventertijd wel eens gefietst hadden. Daar hield het dan ook mee op. Een afspraak was gauw gemaakt, en opgewekt gingen we in ons gehuurde autootje op weg. We arriveerden een half uur te vroeg voor onze afspraak in Almen. Tijd genoeg om nog even te tanken en wie schetst onze verbazing dat je aan de benzinepomp nog persoonlijk wordt geholpen. Niet alleen dat maar er was ook nog tijd voor een praatje! Daarna het dorp ingereden, maar daar was je zo weer uit. Nog even een ommetje gemaakt en een indruk van de omgeving gekregen. Een prachtig landschap waar we ons al thuis voelden.

Om halfelf kwamen we bij, wat nu is, ons huis aan. We waren meteen verkocht! De grote veranda aan het huis deed ons denken aan de Afrikaanse huizen, de tuin was mooi en de ligging van het huis prachtig, met een schitterend uitzicht. De koop was al vrij gauw gesloten en nu wonen we alweer 1 jaar in Almen. We horen dus echt bij de "import", maar werden en worden gastvrij ontvangen. Waar in de wereld maak je het mee dat een buurvrouw belt en zegt: "jullie zitten erg in de rommel, waarom kom je vanavond niet eens bij ons mee-eten". Of een andere buur zegt: "jullie hebben nog geen t.v.toestel, wij hebben een extra die mag je wel lenen". Zijn jullie nieuw in het dorp kom eens langs voor een kennismakingdrankje of kopje koffie. En als je boodschappen gaat doen (ja, dat kan nog in Almen!) de mevrouw achter de toonbank je allerlei informatie geeft over het dorp! Ja, de sociale controle is groot in een klein dorp, maar dat maakt het dorp ook sterk. Iedereen groet iedereen, het staat zo vriendelijk en het is een kleine moeite. Loop je met je hondje op straat dan heb je al gauw contact met andere "hondenmensen". Wat moet het voor jonge ouders fijn zijn om hier hun kinderen te laten opgroeien.

Soms is het net of de tijd in Almen heeft stil gestaan, maar vergis je maar niet. Er gaat veel om in Almen. Waar komt de man in de Unox- reclame vandaan, wie roert z'n bekkie in het programma "Het Lagerhuis"? Juist Almenaren. Het verenigingsleven is groot en we hopen dat dit in de volgende eeuw zal blijven bloeien. Of het karakteristieke kerkje in ere zal blijven bestaan, vragen we ons af. Almen doet ons veel denken aan de kleine Afrikaanse dorpjes of de dorpen van onze jeugd waar onze grootouders woonden. We hebben echter wel ontdekt dat er een groot verschil is tussen Almenaren en de zogenaamde "import". Het hangt echter helemaal van jezelf af of je altijd "import" blijft, aan de Almenaren zal het niet liggen.

We hebben al op verschillende plaatsen in de wereld gewoond, maar hebben nog niet vaak zoveel vriendelijkheid en gastvrijheid ondervonden. We voelen ons na 1 jaar al echt thuis in Almen, ook al spreken we de taal niet en maken we ook in het Nederlands nog wel eens fouten. Soms is Nederland een geheel nieuw land voor

ons, maar het blijft boeien. We hebben erg geboft dat we in zo'n prettig dorp zijn terechtgekomen.
In Almen nemen de mensen nog tijd voor elkaar en we hopen dat dit in de volgende eeuw ook zo zal blijven.

Lammy Dolmans.